

DUMITRU DUMITRESCU

ÎNGERII NOPTII

DEVA - 2010

DUMITRU DUMITESCU

ÎNGERII
NOPTII

Cuvântul autorului

Iubite cititorule,

Fiecare zi ne prinde în vârtoarea alternantă a nevoilor și necesităților personale, dorindu-ne, de, fapt aceleași lucruri îmbrăcate, însă cu noutăți conjuncturale atipice. Viața germinează și se întrepătrunde în spații relaționale. Dorința și putința firii omenești împreună, constituie fundamentul actului creaționist al inversiunii vechiului cu noul, având la bază obligativitatea trudei corpului învăluită în sudoare, iar cea a sufletului în lacrimă. Starea de bine nu poate fi garantată decât prin conștientizarea împăcării cu tine.

Sățietatea nejustificată a stării de bine ne ridiculizează în gesturi nefirești, conturând caracterului o personalitate dezechilibrată. Noaptea întregeste cadrul care încheie o etapă în conștiință, harul dumnezeiesc dă odihnă sufletului și pregătește trupul pentru confruntări viitoare. Deasupra eului comun străjuiesc îngerii, indiferent de sensul destinațiilor ce le vom urma: spre lumină sau întuneric ...!

Motto :

*„Mă rog bunului Dumnezeu
să mă inunde cu harul său,
să-mi dea liniște, pace
și multă lumină“*

PELERINAJ

Călătorind pe vântul heruvimin de îngeri
Destinul nostru fuge de-opreliști și constrângeri,
Ne îndreptăm cărarea spre luminata vale
Durerea să ne-o stingem în rugă și iertare.

Ne-am îmbarcat sfioși cu vorbe în privire
Având în suflet cântul de la Buna Vestire,
Vibrează-autocarul pe drumurile noastre
Mereu neterminate, înguste, dar și proaste ...

Furia mă cuprinde de-atâta nepăsare,
Nemuncă și necinste, hoție-n drumul mare,
În crucea de răstimpuri, pe-o frumusețe lină,
Țara-i precum o floare .... uscată la tulpină!

Orbecăind besmetici în lumea fără minte
O rugă-i vindecarea, dor fără de cuvinte,
Noi către tine, Doamne, ne îndreptăm
privirea Ești calea de lumină și ne ești
izbăvirea!

Din nouri pornesc munții ce se pogoară-n cale
Și-n trei cascade viața se sparge în cristale,
Prin purpura de rouă izvorul însenină
La stânci prăvale apa în voal, diamantină ...

Iar brazii se avântă și-atârnă-n cer eterici
Împleticiți cu timpul sau turle de biserici,
Pe verde-a armonie din cruda înserare
Întrezărim izvorul de la Stâna de Vale.

Ne cheamă Maica sfântă și-o ascultăm
supuși Pe drum autocarul se-ndreaptă
spre Beiuș, Dincolo de Călugări îngerii la
Izbuc Postesc în adierea miresemelor de
nuc;

De parcă nemurirea s-a așezat văd bine
Să ocrotească Maica la sfânta mănăstire,
Căci lacrima-icoană din inima rănită
E-aghiasma de iubire a lumii necăjită!

Ne este vindecare peste durere-adâncă Ce
izbucnește-n valuri, prin crăpături de
stâncă, Leac preparat în iadul de foc și de
fiertoare, Izvor de apă sfântă, curată, în
ulcioare ...

Pelerinând pe vânturi noi vom străbate cerul
Neosteniți în cuget, să dezlegăm misterul
Ascuns în neputința arderii noastre vie,
În rugă către Domnul, pe cânt de Liturghie....

BEȚIE COMUNĂ

Abur de drojdii, mesele-s pline
Cioburi și sticle sparte-n vitrine,
Miroase a vin în colțuri tăioase,
Lichid sangwinic din vii tămăioase,

Nefericitu-i la birt și vrea să se dreagă,
Noaptea îl prinde-mpleticindu-se-n
stradă; Măcel să fi fost și n-ar tresări
Lumina din casă-n revărsatul de zi.

Crispare-n fiorul de joc carambol,
Searbădă minte în stropi de alcool,
Orbecăie mâna spre cupa - otravă
Lacom înghite șuvoiul de lavă ...

Beția ne ține în vise turbate Înnebunim,
noi bem mai departe ...

DEMONUL CU OCHI HIPNOTICI

Pe străzile oraşului, pustii
Marsate-n umbre,
Sub cupola întunecată a cerului,
Peste zidurile cetăţii,
Oriunde şi nicăieri
Bântuie el,
Demonul cu ochi hipnotici;

Răul despotie prinde în cercuri
Întreaga voinţă,
Unda gândurilor sumbre
Ne inhibă mintea
Iar trupurile noastre
Cad pradă
Viciului ascuns al trotuarelor.

Da, eu am văzut în noapte
Demonul cu ochi hipnotici;
Întreaga mea fiinţă
S-a cutremurat
În bătaia privirilor sale ...
Şi-am adormit cu gândul
La ziua trezirii eului comun.

Da, eu am văzut în zi
Demonul cu ochi hipnotici;
Printre oameni,
Cu oameni,
Vibrând să-și regăsească
Puterea voinței sale,
Din noi.

Și am simțit forța
Răului cu ochi hipnotici!
În el se ascund fibrele haosului
Ce ne înlănțuie,
Lumina astrelor
În zadar îl caută, căci
... nu are umbră!

Pe străzile orașului, pustii,
Peste tot și nicăieri
Bântuie el,
Demonul cu ochi hipnotici!

SINGULARUL GENERALIZAT

Cine, oare, spune-mi cine
Se ascunde-n a sa ființă
Tot pierzându-se de sine ?

Și se plânge că-ntr-o viață
Nu a strâns destul
Pe post, spre-a sta în față;

Ușurându-se de resturi
Prin funcții aristocrate
Stăpânește mase, gesturi!

Cine, oare, spune-mi cine
Își ascunde neputința
Tot pierzându-se, de sine?

În politică se cere
Pentru ei, lapte și miere!

INEVITABILA COMPETIȚIE

Alergăm de pe o zi pe alta,
Căutând în zadar să aflăm
În ce punct al competiției,
Ne găsim.

Prin maraton pătrundem
În noi înșine. Timpul fără repaus
Ne inhibă-n tumultul său,
Purtându-ne-n nemărginire,
Fără odihnă.

Mișcarea și viața, efecte notorii
Sentimentelor înseși călătoare;
Reperete toate sunt relative
Față de punctele noastre,
De sprijin.

Alergăm spre ținte incerte
În univers. Energia sufletelor
Irumpe-n izvorul
Generațiilor de azi, dându-le
Puterea de-a fi.

Alergăm de pe o zi pe alta,
Niciodată nu vom ști
În ce punct al competiției
Ne găsim!

VIEȚI ÎN IZVOARE

Și se făceau pe înserat
Două fântâni.,
Izvoare limpezi îmi erau
Sfetnici bătrâni.

Susurul pietrelor din mal
Țesea argint,
Cristalul undei de smarald
Venea-n alint.

Oglinda lacului zglobiu
În clar–obscur,
Era lumina chipului
Fără cusur.

Iar la fântâni se adunau
Păsări în zbor,
În valuri, valuri se zbătea
Aripa lor.

Izvorul curge peste timp
Susur șoptit,
Trezește-n mine gând curat
Și liniștit.

TRUDĂ PĂMÂNTULUI

Acel ce muncește pământul
Nu poate să aibă alt rost,
Decât al țărâniei pe care o calcă;
Boabele-i cer în brazde adânci
Trupul ca jerfă, riduri pe frunte
Și viața lui toată.
Acel ce trăiește în sat

Nu poate să aibă alt rost,
Decât al livezii pe care-o-ntregește;
Pere sau mere, acre sau dulci,
Migdale amare, prune și nuci
Sunt hrană în casa ce-o desăvârșește.

Acel ce iubește pământul
Nu poate să aibă alt rost,
Decât a doini la focuri în noapte;
Hotarul cu brazdele raze, făclii
Caută drumul spre codru
Și-l ține aproape.

Acel ce se pierde de sat
Nu poate să aibă alt rost,
Decât de străin la margini de drum;
Lăstar fără umbră,
Frunză cu ghimpi în,
postum.

Acel ce trudește pământul
Nu poate să aibă alt rost,
Decât al iubirii de neam!..
Lanuri de aur, holde bogate,
Viața-n belșug cu credință,
... iertare, lumină și har!

DRUMUL ROBILOR

Era pe-atunci în sat copil,
Prin Bolgrad și prin Ismail
Liliachii potecile
Spre Dunăre-mplinirile
Îi dezlegau pornirile,
Cu patimă nevestele-i ziceau :
- Ștregarul Mihail!

Din zori și până-n asfințit
Era scânteie, era fum
Basarabean, copil nebun,
Ascuns în suflet de român,
Nu bănuia că-n țara lui
E blestemat și va purta
Veșmânt, străin...

Munca cu greu al său pământ
Și-adesea îl prindeau pe câmp
Trăirile, iubirile,
Oftatul, amintirile ...
Iar rodul trudei era vânt
Și-n prispa casei luna-l aducea,
Flămând!

Când de pe cerul nopții, sus,
S-au despiciat cărările,
Din drumul robilor lumini
Veneau prin fulgere-n grădini,
Dinspre apus spre răsărit
Chemări se auzeau, șoptit,
Din alte lumi.

Se întetea de vorba lor
Pe Calea Laptelui un zvon,
Iar în lumini se-nfîripau
Un om, un bici și-un car cu boi ...
Povara vieții o trăgeau
Și triști erau,
Ca la război!

Pe drumul norilor deschis
Surd răzbătea răsuflul greu,
Scrâșnind cu roțile-n poveri,
De sărăcie și dureri, poporul meu!
În urma carului-miraj,
Un alt drumeț la jug trăgea,
Inima plugului ...
Și-a sa.

Așa vorbea la noi în sat
Un om ...
Venise-aici din Ismail,
Era tăcut și rareori
Spunea visarea-i de copil,
Născută-n lună de april,
... sârmanul Mihail!

SPUNE-MI, IUBITO

Spune-mi, iubito, unde se află
Izvorul dulceții-n iubire?
Scumpă carafă din care m-adapă
Cu sete o greaună,
Mâhnire.

Spune-mi, iubito, care mi-e rostul
În calea privirilor tale?
Fără să știe, doru-n chindie
Îmi pune-n mâncare migdale
Amare.

Spune-mi, iubito, unde ne duce
Delirul prins în desfrâu?
Putredă luntre, șubredă punte,
Fluviu năvalnic ce mistuie trupul
Din brâu ...

Fără să știe,
Dorul în apă
Picur-otravă
Și mă adapă.

VIZELE RESTURILOR

Doamne, dă-mi avizele
De-a trăi surprizele,
Ce-au rămas din crizele
Resturilor, vizele!

Ispita argintului,
Ochiul necuratului,
Parafa mogulului,
Pofta nesătului,

Judecata actului
Și tăria faptului,
Glasul sindicatului
La masa-mbuiatului

Direcția votului
De la crâșma satului,
Vândut arnăutului
Și nenorocitului ...

Prelungește-mi zilele
De-a-ntocmi facturile,
Ce-au rămas din crizele
Hoșilor, devizele!

* * * * *

„Cu lumina ta curată,
Doamne, dă-ne mintea toată!”

VALSUL TIMPULUI

E fiul Domnului fecior
Și-atât de bine-i șade,
Rege-n neant și creator
Secvent în cruci triade.

Nu are noapte și nici zi
Cu nimeni legământ,
În univers devine el
Eternului veșmânt.

Nu are drum pân' la hotar
Și nici hotar în drum,
Curge în noi mistuitor
Și-amăgitor, postum.

Stele-n abis aprinde rar
Negurul luminând,
Comprimă spațiul în tipar
Atemporal, vibrând ...

Nu știm nici când a început
Să se-nfiripe-n ploi,
Din infinit ne prinde-n gând
Și se transformă-n noi

Căci pare demon și descânt
Dumnezeiesc despot,
Pe unda harului trecând
El stăpânește tot...

Desparte-atomu-n simetriei
Luminile-n sincron,
Întrepătrunde-n geometriei
Prezent izvorător.

Când zeul-om se va ivi
În demiurg balans,
Rotirea astrelor va fi
În cântece ... de vals!

JERTFĂ

Deșărtăciune,
Tu veștejești coroana de flori
A pomului meu!
Nu-mi este teamă, căci rădăcina
Strânge țărâna, crește tulpina,
Umbrește grădina fructului său!

Amărăciune,
Tu otrăvești izvorul curat
Rupt din genuni!
Nu-mi este teamă, stele - lumini
Picură-n lacul heraldic
Al Sfintei Treimi.

Înșelăciune,
Nu-mi fura visul iubirii profunde
Domnului meu!
Nu-mi este teamă, sunt sacrificiul
Mielului viciu, rugă-n postire
Lui Dumnezeu! ...

DESTIN

Brațul râului înmugurește-n
Structură căpușă;
Crește-n nesaț, românul se-ascunde
În case cu semnul de pește
Pe ușă.

Privită din cer, țara-i
Amfibiu calcan;
Prinsă-n cârlige, rotundă și-ntreagă
Împinge cu coada sa Delta o Mare rece
Și Neagră.

Fluvii - potop vin din neant
Și o inundă;
Străzile-s râuri, în luntre purtați
Fără de hrană, bolnavi și flămânzi,
Trec sinistrați.

Hoția pătrunde-n biserici
Și-altare;
Îngeri căzuți cântă la strană,
Demoni cucernici roiesc în birouri,
Parlamentare.

Banul din pensii devine
Medicament;
Gârbove trupuri cad sub povara
Trudei depuse în harul credinței, curat
Fundament.

Iadul ne picură-n suflet
Cenușă;
Prin tribunale copii și părinți
Alungă Hristosul din casă,
Pe ușă ...

„Răul înmugurește-n structura-căpușă“

VIAȚĂ PENTRU FUM

Liniștită cale
Nimeni fără drum,
Gânduri necurate-n
Chip de om nebun.

Spitalele-n noapte
Amorțesc flămânde,
Holda nu rodește
Și de noi se-ascunde.

Necinstită casă
Chinuită zi,
Mă revoltă setea
Poftei de a fi!

Zi întunecată,
Câmpuri fără vânt,
Tăcere adâncă
Straniu așteptând ...

Chipuri fără umbre,
Flori făr' de miros,
Oamenii par demoni
Anului întors.

Frunze și petale,
Viață pentru fum,
Cerul ne trimite-n
Funeral postum.

Vorbă-nchipuită,
Gard fără pârliaz,
Casă-mbătrănită,
Dorului necaz.

Patul mă primește
Scârțâind și greu,
Trupul e povara
Sufletului meu ...

MEDIEVALĂ

Râul coboară-n pădure de la castel
Ecoul cascadei lovește în maluri,
Străjerii își schimbă paza-n cadență
Răcnet de cerb se-aude pe dealuri.
Mândra cetate e albă-n lumina
Ce pare-agățată prin nouri de cer,
- Unde e prințul, unde-i regina ?
Cornul răspunde-ntrebării, stingher ...

Prinse-n creneluri ard statuare,
Torțe aprinse morților traci,
Piatra învie din chipuri cioplite
Armata ne-nvinsă a regilor daci!

Lanțuri întinse țintuiesc podul,
Arc de granit peste ape și nimb,
Toate-s în piatră, ... poporul e zala,
Din lanțu-ntre viață și moarte, la schimb!

Ecoul cascadei lovește în maluri
Coboară-n pădure de la castel,
Mândra cetate e albă-n lumina
Ce stă agățată, prin nouri, de cer.

NEVOIA DE ALB

De ceva nopți crapă în ger
Și nelucrat rămâne câmpul,
Lujer lăsat sub griul țol
Amestecat într-un nămol
Înțelenit, pământul.

De-ar fi trei zile fără vânt
Sau alte trei fără de ceață,
Pe gerul crunt al nopții reci
S-ar transforma în diamant
Și-n flori de gheață!

Iar dacă orzul ne-nfrățit
Abia mai tremură, săracul,
E semn că-n toamna ce-a trecut
Ne-am amăgit întârziind,
Cu semănatul ...
Prin case ne dorim aprins
Să ning-odată-n zori de zi,
Sub pleoape ochii noștri încă
Privesc spre primăvara care
Va veni.

O lume albă-i dor de vis
Și de cristal e lumea toată,
Doar lacu-n ceruri pare nins
Ca o oglindă
Înghetată ...

IELE ZÂNE SÂNZIENE

Adieri îmbătătoare cu miresme de petale
Vântul servește din tortul, fruct-adus zânelor- floare.
Lacul salciei pletoase mână valurile-n mal
Licărind în ziua albă curcubeie de opal.
Ielele își joacă hora-n lanțul rotitor de unde,
Lăstărișul nu-ndrăznește cu-al său foșnet să le-alunge,

Noapți întregi am urmărit muza mea cu zdrențe multe
Ce se bălăcea zglobie-n apa trunchiurilor frânte;
Joaia, joimărițele cheamă fetele la tors,
Să dezlege căsnicia, punând caierul pe dos,
Învățându-le urzeala, terminându-le chenarul
Și grăbind să bată brâgla, spre a nu le prinde anul!

E un joc nebun în valuri ce se unduie-n balans,
Aruncând în roata apei pietricele de topaz,
Singuratece pe lună, sânzienele descântă-n
Flori de tei și iasomie, vraja vieții-n ap-adâncă...
Vinerea, drăgaicele prind furiș, într-un fuior
Fetele din sat frumoase, spre-a le urâți de dor ...

Lăstărișul nu-ndrăznește cu-al său foșnet să le-alunge
Ielele își joacă hora-n lanțul rotitor de unde ....
Licărind în ziua albă curcubeie de opal
Lacul salciei pletoase mână valurile-n mal.
Vântul servește din tortul, fruct-adus zânelor floare,
Adieri îmbătătoare cu miresme de petale ...

CAFEA ȘI SARE

Față de masă
Albă, pufoasă,
În farfurioare
Sunt plicuri
De sare.

Sorb cu nesaț
Abur în zaț,
Timpu-i caleașcă
Pe zeama din
Ceașcă.

Dulce-amărui
Din pomul verzui,
Fructul de tină-i
Prăjit în cuptor,
Cofeină.

Vin musafiri
Cu pofte-n priviri,
De bob măcinat
Râșnit în parfumul
Odorizant.

Din somnolență
Și grandilocvență,
Beția dispare
Trezită de
Sare!

PARODIE ORIGINALĂ

(fabulă)

S-a zvonit că în pădure
Undeva, mai lângă sat,
Cam prin luna mai, nu-s sigur,
Nici în care zi nu știu,
Doar că multe dobitoace
Din frunzișul neguriu,
Au venit să clarifice
Un furt necalificat.

Un bursuc, doi râși și-un lup
Pe drept fiind reclamagii,
Au ajuns până la sediul
Întreprinderii hazlii,
Cum că din a lor grădină
Pierd în orele de tură
Roșii, castraveți, tomate-n pârg
Sau, poate, ... coapte!

Au depus, deci o țidulă
Parafată la oraș,
Ca să scoată prin controlul
Operat inopinant,
Cine știe ? – pe vulpoiul
Ce zâmbește și rânjește
Vinovat, pentru că
... este!

Șmecher, hoțu-a luat vopseaua,
Să încurce lumea, vezi!
Colorând toți pătlăgenii
În roșu cu bidineaua,
Chiar și ursul, șeful scării
Ce de poftă, sau necaz,
Mușcând tare o legumă ...
Ai s-ascuți și n-ai să crezi!

S-a încins o ceartă mare
Până la penalizări,
Ca să prindă vinovatul
S-au pus multe întrebări,
S-au mai luat și la bătaie
Pentru a nu fi pe gratis
Împrumuturile obștii
Vietății, roz-bălaie!

Dup-o lungă așteptare,
În statornică ispită,
Ursul a luat hotărârea
De a strânge-așa, în pripă,
Ai săi semeni,
Ca să-i pună-n înserare
Să se jure toți ca unul
La un muc de lumânare :

Pe copii, pe a lor viață,
Pe minunile cerești,
Prin blesteme să se vadă
Care din supuși perindă și, ...
Să-l prindă! Au venit la adunare
Cu vin vechi păstrat cu grijă
Actul cheie-n dezlegarea
Rușinoasei fapte-n criză

Și de timp și de necinste
Au aprins, deci, lumânarea,
Rând pe rând trista lumină
Să le facă dezlegarea ...
Doamne, ce-a mai zis bursucul
Dar și lupul, nu vă spun!
Ce-au mai zis și râșii, Doamne,
Râsul râsului în drum ...!

Doar ursache, jucăușul,
Parcă uitase să prindă
Vinovatul ce-ascunsese
Vinul colo, sus la grindă!
Și, mă rog, l-au pus să jure
Ca pe-un țap ispășitor,
Ce forțat și prins cu ușa
El le-a zis-o:

- Să n-am parte de ce văd
Dinaintea ochilor!
Toți s-au uitat cu mirare,
Chiar și șefu-ntors pe dos
A rămas cu gura-n traistă:
- Țsta pare dubios! ...
Uite-așa s-a prins și hoțul
Iar controlul, pace bună!

Ce să facă ?
Ce se face:
- Scoate vinul la lumină,
Să bea cât poate să ducă
Ursul-urs, pe lună plină!
Iar grădina înverzită
Va sta, neică, pân' s-o coace,
Nepăzită ...

AȘ VREA UN CAL

Aș vrea un cal acum, la început de veac,
Să-mi fie călăuză, lumină-n clar obscur
L-aș îngriji cu teamă, l-aș îmbrăca în frac,
Nu i-aș pune căpăstru, ar fi liber și pur ...

De-ar fi înaripat, i-aș da în zori jăratec,
Iar la amiază murgul de pe câmpia bolții
Va paște nori de soare sau poate, enigmatic,
Îmi va veni spre seară în zbor în dreptul porții!

Eu i-aș deschide casa, l-aș săruta pe frunte
Și l-aș pofti-nlăuntrul îmbietor în rugă,
Să-mi retransform conștiința cu alte legi profunde,
Scăpat de putrezime, printr-o iubire crudă.

Vom perinda în spații, îmbătrâni-va timpul,
Prea vie, nemurirea va fi mereu aproape,
La marginile vieții, din crumpeni începutul
Ne va topi în stele, ne va feri de noapte!

Aș vrea un cal acum, să intru în alt veac,
Mileniul să-l despici în flori ca de mărgean,
A noastră cale-ntoarsă întineri-va-n trap
Spre alte orizonturi, ... la început de an.

POMANA

Chinuiți în gând și-n fapte, pe altarul nopților
Mulți dintre noi fac ofrande, drept răsplată morților.
Rar, la crucile de lemn ne-mpăcăm cu-a noastră vină,
Trupurile se transformă-n rușinare și țărână ...

E o datină la sate ca cei vii, trăind, să facă
O pomană amintire peste viața adunată.
Sufletul își cată trupul, dând de urma cerului,
Nemurirea este calea-n masa răposatului!

Tarabele-așteaptă-ntinse cu vin negru și bucate,
Pe colaci se-aprind cu grijă lumânări aseasonate,
Fumuri de tămâie arsă și mirosuri de sarmale
Îmbie-n ospăț vecinii, de parc-ar muri de foame ...!

Vine popa.Lumea tace, se închină și-l pofteste:
- Bine ne-ai găsit, părinte, hai, pomana de pornește!
Toți ascultă-n evlavie glasul cântec, harul sfânt,
Unii șușotesc sfielnici, popa-i dojenește blând,

Babele nu prea-șteleg ce ascunde ruga taină
Cu gândul la strâns colacii, închid nasturii la haină.
În steblă de busuioc, mas-așteapt-a fi stropită,
Răposatul plânge-n ceruri și-n mulțimea aburită!

Candela din mâna popii peste oameni tămâiește
Și-n colivă fiecare gândul nume-și pomenește;
Așadar începe-ospățul, toate rudele, străinul,
Se așază lângă mese:- Bună-i supa, tare-i vinul!

Unii mai și-ncep să cânte: - Dumnezeu să îi primescă,
E murmur de glasuri coruri, pe un cânt de viață-toarsă
Popa se șterge pe frunte, în sudoarea cald-a pâinii
La mașina sa din stradă, sar copiii ca nebunii!

Iar apoi se-ntind îndată alte rânduri de bucate
Ce au fost strânse în viața răposatului, donate!
O femeie n-având loc se înghesuie cu dreapta :
- Stai, lelițo, ești nebună? Nu te-mpinge, ce-a fost asta?

Și să vezi petrecăreții, cum rămân mesele goale,
Răcoridu-se în vinul pus să sting-arșița tare,
Partea popii e-aranjată-n portbagajul de la stradă,
Rudele sunt mulțumite și strâng mesele-n ogradă.

Doua babe cam băute, la picior împiedicate,
Una mai întâi sughite și-i șoptește celeilalte :
- Dragă,noi suntem sătule, masa mortul să primească,
Dup-atâta osteneală, Dumnezeu să-l pomenească!

Rar, la crucile de lemn ne-mpăcăm cu-a noastră vină,
Trupurile se transformă-n rușinare și ... țărână!

STRĂJERII NOPTII

Totul e-n goană, oameni și fiare la drum,
Fără potecă și printre trunchiuri
Ceata nu poate străbate verdele brun;
Tremură-n valuri poala de rouă,
E rece pădurea adâncă și plouă ...

În lăstăriș, ochiul metalic de spadă clipește,
Tropot de cal se-aude-n poiană,
Zgomot de arme cuprinde pădurea adâncă și crește:
- Vino, stăpâne, noaptea ne ține pe loc,
Fără veșminte, fără merinde și fără noroc!

Cântă cocorii, zboară fazanii-n lăstari,
Ceata cea mândră se-oprește și-așteaptă,
Ploaia alungă vânatul în ropote tari :
- Nu mai stăm, prințe, vremea ne mână de-aici,
Fețele-s reci, bătute în stropi cu rafale de bici!

Ca să plecăm, poate greșesc,
Vânatul se-ascunde, ochii ne dor,
Nu-mi lua în seamă cuvântul ce ți-l vorbesc ...
Răspunsul scrutează lumina printre copaci
- Lasă-mă, omule, -n pace și taci!...

Străjerii coboară să facă popas,
Noaptea-i cuprinde și-i ține pe drumul
Fără cărare, rătăcitor în dorințe rămas..
Caii sunt liberi, sub cerul de rouă
Stele se-aprind printre nouri și ... plouă.

Din vârful de munte mândră-n petale
Luna se-nalță și-mbracă-n lumină
Chipul de prinț, în zodia clipei amare!
Ploaia-ncetează, nu îl mai udă ...
Gându-i departe, dragostea-i oarbă și crudă!

Descalecă murgul, coboară în vale,
Oștenii-l urmează să-i stâmpere dorul,
- Nu-i bine, mărite, mirajul te-nșeală într-una,
Nu-s nimfe-n răscruci, ce vezi
... e doar luna! ...

- Vino, stăpâne, noaptea ne ține pe loc,
Fără veșminte, fără merinde și fără noroc! ...

PLIMBARE NOCTURNĂ

Spre seară aleg strada
În tropotirea simpl-a
Pantofilor de lac.
Am hainele curate,
Doar că există încă
Neconcordanță-n trap.

Cu-atât să mă aleg
Din plimbăreala aspr-a
Asfaltului bătut!
Trezindu-mă pe drumul
Din noapte ce, de altfel,
E un demers plăcut.

Când la fereastr-oblonul
Se-nchide într-un scâncet
Cu scârțâit neuns,
E semn de o-mpăcare
Ce pentru nepoftitul
E dor întrepătruns ...

Spre seară aleg strada
Pantofilor de lac,
Am gânduri, năzuințe,
Doar că există încă
Neconcordanță-n trap.

CÂNTEC DE LEAGĂN

La perniță zânele
Îți sărută buzele,
Obrăjorii, genele
Ochii și sprâncenele,

Revărsatul zorilor
Și parfumul florilor,
În lumină tresărind,
Te vor prinde-nmugurind,

Astă noapte te-am visat
Fecior strașnic la arat,
Brad izvorului din drum,
Râu brăduțului de-acum,

Vin și ursitorile
Cu toate comorile,
Tezaur pământului,
Spor nepriceputului !

Eu te legăn scump odor,
Dormi în pace, puișor!

CASĂ PUSTIE

Ușa casei încă trage
Printre-a sale crăpături,
Învechite creaturi,
Ce mi-au fost odată drage.

Pe tavan e umezeală,
Mai să cadă tencuiala
Ce mă scoate din zicala,
Să nu mor cu casa goală!

Doi păianjeni azi țesură
Pânză rară de mărgean,
Împletită să o am
Peste noapte-nvelitură.

La o margine, frezat,
Cariul toacă-ncet în lemn,
Leneș în al său îndemn
Om de casă, așezat.

Înălbite-n fum de coșuri
Prinse-n flori de mucegai,
Cu miros de putregai
Gândurile-mi fac reproșuri.

Mintea mea nebună știe
Vatra veche înnegrită
Cu funingine topită-n,
Foc de inimă, pustie ...

GREIERAȘUL

Cântecul tău se-aude-n curte
Cât ești de mic tu cânti
Oriunde,
Iar din răzorul înverzit
Răsun-al tău, tritrit-tritrit!

Prins în dorințe ne-mplinite
Tremurul piciorușelor
Elitre,
Te-mbie-n dans necugetat
Și te avânți în zbor săltat.

De vreau în palmă să te prind,
Tu sari, nebune, vrând,
Nevrând,
Scânteie-n iarbă pe tulpini
Te-așezi să cânti și la vecini:

Concertu-ți devine complot,
Eu somnu-mi potrivesc
Cum pot,
Și-n toiul nopții sunt trezit
De versul tău, tritrit-tritrit!

Prins în vârtoarea verii scurte
Solist nocturn, tu cânti
Oriunde...!

LEPĂDAREA DE TINE

Dimineața-i momentul lepădării de tine,
Scăpat din nocturn în oglinda-ți privire
N-accepti și nu crezi că în față ești tu!
Îți scuturi urâtul nepăsării în bine
Și-n rău ambient, ce devine tabu.

Încerci să-ți găsești alibiul perfect
Din boala cangrenă și corpul erect,
Scutezi din trecut păcatu-n părinți,
Aștepti de la alții să spună că-i drept
Și scos din rușine pe tine te minți!

Dorești de asemeni să fii prețuit
Pe locul furat și nepotrivit
Poți sta fără grijă cu nemernicie,
Pretinzi că de altfel e dar cuvenit
Tu, stâlpul infam în marea prostie!

Transferi lăcomia-n dorinți și-n copii,
Genetic se-adună-n păcat căpătâi
Smintite conștiințe din răul purtat,
Destinul trăind ei, morții cei vii
Duc crucea, blestem cu un bob semănat ...

Sunt muguri de flori precum lumânări,
Sclipiri de opaiț în colț de cămări,
Ce eternul vor prinde-n cenușă și scrum...
Simplul răspuns la a morții-ntrebări :
- Ce lași după tine? Lumină sau fum?!

Păcatul e-n simțuri, în sânge și-n gând,
E lupta continuă-n atom tremurând,
E mintea necoaptă, oceanul de ură ....
Iubirea e calea-n abis luminând
Și-o poartă cu sine întreaga făptură!

Părinți de copii, copii și părinți,
Cinstind rugăciunea-n iertare cumiști,
Jertfiți nemurirea-n plăcere și bine ...
Păcatul sunt eu, ești tu și noi toți!
Dimineața-i momentul lepădării de tine...

„Calvarul e plumb și durere-n antreu,
Mă lepăd de mine și de Diavolul meu“.

FRUCTE DE MARE

Fructe de mare
Stridii florale,
Prinse-n dispreț
Stau la îngheț
Și-n refrigerare.

Clienții aleg
Fructe culeg,
La masa de seară
Cu poftă frugală
Din gheața carnală.

La supermarket
Ceva mă sperie,
Nu pot să înghit
Arealul livid,
Din ochiul de sepie!

Calcanul surprinde,
Căci mă cuprinde
Durerea de crab,
Înroșit în cuptorul
Cu microunde.

Mofturi de dame,
Pretinse cucoane,
Fac cadrul festin
Cu file de rechin,
Pe grătarul de drame.

METASTAZĂ

Partidul unic devora țara
Ca o cangrenă, amputându-i hotarele.
Statul se prăbușește sub propria-i
Greutate.

Mitinguri de protest,
S.O.S.-uri sinistre
Pe limba unei națiuni
Muribunde

Corupția-cancer a distrus
Orice legătură de bun simț ...
Încrângăturile ministeriale sunt dominate
De haos.

Bani necurați
Prinși în carduri,
Chiuie satanic în biserica lor zisă,
Bancă.

Șeful statului învârte timona,
Lanțul se strânge
De gâtul poporului
În nenoroc.

Partidul unic aruncă țara
În metastază.
Peste camerele parlamentare zboară
Păsări necrofage.

Urnele numără votul
Mereu măsluit,
Timpul împarte cărțile la masa
Hazardului.

Partidul-stat devoră inima țării
Mistuită, în neputință.

DOINĂ

Născută din frunză culeasă din dor,
Secundă curată de timp despletit,
Zbucium și vrajă, glasuri de îngeri,
Cântec de fluier și codru-nfrunzit!

De-ar fi să te caut prin neguri de vremuri,
De-aș ști să te cânt și de unde să-ncep,
De jale-ar fi versul când verbu-mi cutremuri
Și corpul meu creangă. spre tine aplec ...

La stână ciobanii adună-n caval
Vârfuri de munți pe cer asfințit,
Ecoul tomnatic coboară pe creste
Prin valea-nserare, cu-n dor lecuit.

Născută din frunză, e singur-avere
De inimă frântă și grea alinare,
La tine vin, Doină, s-ascult cu plăcere
Cânt de păstori în țarc de mioare.

Cu lacrimi de râuri pământul învie,
În dulcea mea Doină și-a mea Românie!

INTERSECȚII

În necunoscut de multe ori
Ne-apropiem, fără să știm,
De noi înșine.

    Timpul discret, niciodată,
    Nu ne va anunța
    Momentul

        Când vom trece intersecția
        Unuia prin celălalt,
        Crucificându-ne.

                Atunci ar fi necesară obișnuința
                De a ne spune cel puțin
                Bună-ziua, ... !

VORBE

Vorbe-n pustiu,
Adevărul ne doare,
Omenia e prinsă-n
Cuvântul,
La care timpul lucrează,
Să dea dezlegare.

Vorbe de duh
Cu accente de ură,
Omul își pune
Cenușă în cap
Și se-mbracă-n
Minciună.

La efort intelect
Vorba mă-ndeamnă,
Adevăr, durere,
Minciună și ură
Nu pot înțelege
Ce-nseamnă!

PIAȚA MARE

Aproape zilnic trecem prin piață
Impulsuri reflex, orice am face,
În drumul nostru, târgul ne-mbie
Și pace....

* * * * *

Emoția urbei este trezită de la intrarea în florărie;
Se simte-arealul magnific prins în buchete – fiori,
De frumusețe și bogăție respiră Ardealul,
Prin flori.

Clienți curioși porțile-ntr-una închid și deschid,
O lume-agitată încinge negoțul la stand,
Valuri de oameni cu politețe așteaptă să intre
Pe gang.

Chiar lângă scară, o bătrânică vinde salată :
- Spune-mi, măicuță, merge vânzarea ?
- Greu merge, maică, pensia-i mică, tare-s bolnavă
Și-i grea apăsarea!

Se simte frustrarea de viață în criză,
Fără valoare câmpia se mută la munte,
Pământul e stors și întors să producă
Legume și fructe.

Intrarea pripită în comunitate strică socoata;
Samsari de produse cu propte înalte
Fac jocul puterii corupte, în târguri lipsite de
Loialitate.

Se vinde și cumpăr-orice în statul zis drept
Cu nesimțire, haina, cuvântul și omul pe șperț,
Ochii cezarilor din bankomatele urbei clipesc
Și se face comerț ...

La micul dejun cu lista de prețuri
Mi-e foame și poftă-n bazar,
Tarabele pline ard în mirosuri cu mici și cârnați
La grătar.

O lume bizară prinsă cu ziua până-nserat,
Vacarm, ambient la galantare,
Steluțe lumini clipocesc pe orașul-cetate din piață;
Din Piața cea Mare!

* * * * *

Lăcomia se vinde și cumpără-n
Impulsuri reflex, orice am face,
Omul produs șade-n vitrină, asta-i durerea
Și pace ... !

STRUCTURI

Structuri închistate în ierarhii
Confirmă revolta sinuasă din stradă,
Când cei de pe urmă vor fi cei dintâi,
Înseamnă că sunt numărați de la coadă.

Ceva îmi spune că ordine nu-i,
Miscări browniene zis' evoluție,
Sensu-i trial, dar rezolvarea
Potent izbucnește, prin revoluție!

„Momentul să-l prinzi în lumea de azi
Și-i bine să știi de unde să cazi.”

DESCHIDE-MI

Doamne,
Deschide-mi ochii,
Să văd izvorul
Din care-mi se trage
Neputința.

Adu-mi carafa,
Spre-a potoli setea
Pustiului meu și
Să-mi beau cu nesaț
Îndreptarea.

Deschide-mi buzele
Să mistui otrava,
Reconvertită
În mană și miere,
Cerească.

Întărește-mi auzul
Să-ți prind cuvântul,
Spre a-l reda lumii
În fulgi de
Lumină.

Trezește-mi simțul
Din trupul - iubire
Nevindecat
Și-napoiat,
Cu mine însumi!

ULTIMUL TREN

Mi-am permis o haltă
La capătul lumii,
Stând în așteptarea ultimului tren,
Caut diagrama orei de-ntâlnire
Cu destinul propriu, prins într-un refren:

Drumuri lungi mi se-nchid
Nemurirea n-am să prind
Într-o gară în pustie,
Aripi largi mi-am întins,
Ca să zbor în necuprins
Și să mor de veșnicie

Mi-am permis o haltă
La sfârșit de timpuri,
Unde se cufundă realul în abstract,
Am să ies din mine și din colivia
Neputinței silă și prizonierat:

Tainic drum am ales,
Nestemate am cules
Într-o gară în pustie,
Să mă-ntorc pe un nor
În albastrul din décor
Și-ntr-a vieții nebulie!

În sfârșit, pornește
Trenul vieții mele,
La peronul unu pe linia dren,
Dinspre pretutindenii înspre nicăierea
E compartimentul prins într-un refren :

Am s-arunc de la geam
Viața strânsă-n geamantan
Într-o gară în pustie,
C-un fior m-am destins
Și-am scăpat în necuprins
De a mea nimicnicie ...

NEMÂNGÂIAȚI

Nemângâiați la bătrâneți
De osteneală și de greu,
Se-nchid în ei și nu bocesc
Dureri ascunse-și potolesc
Prin rugă-n Dumnezeu.

Nu pun problema ce va fi
Trecuți la cele sfinte,
Zidesc credință-n casa lor
S-o aibă-n dar dat fiilor
Cu mai puțină minte ...

N-așteaptă mila nimănui,
Icoane-n postul mare,
Cu bani puțini se oblojesc,
Pentru nepoți se îngrijesc,
Să aibă de mâncare.

Ne-nvață cum să prețuim
Bucate convenite,
Din rodul câmpului bătut,
Aleanul dorului tăcut
Și palmele muncite.

Când lutul brun al timpului
Din amfore și oale,
Prin trupul lor se va ivi,
Atunci în hrană ne vor fi
Lumină iertătoare!

POVESTEA LEBEDEI

A fost la multă vreme de tinerețea noastră,
Bunicii mei prin buni, abia-și aduc aminte,
De la ai lor părinți, din cărți și-nvățăminte
Rămase, între timp, oglindă vieții-ntoarsă.

Așa trecut-au grabnic și apele și anii,
La fel cum se perindă în adieri castanii!

* * * * *

O tânără copilă, zburdalnică, dorită,
La margine de sat țesea în lunca vie,
O zestre așternut și ei, o mândră ie,
Podoabă picurată în inima-i iubită:
- Iar floarea cea trezită-n priviri de buruiiană
Să o păstrezi curată ca roua tu, Ileană! ...

Pe-acolo unde trece cu voalul său de zână
Cresc flori ce o îngână printre suspine multe,
E nestemată-n gânduri și-n simțuri neștiute,
Curată între sălcii și peste noi stăpână.
Când de pe buze dorul se va topi-n neffință
Ne va trezi durerea iubirii-n neputință ...

Iar anii când vor trece în rugă și chemare
La margine de sat, povară-n lunca lină,
Vei fi precum nu ești și fără de lumină
Cu tinerețea stinsă-n amorul- încercare ...
Așa că mergi, iubito, de-ți cată drumul mugur
Și-apoi în ziua multă de tine-am să mă bucur!

Trezit cu primăvara pe-ntinerita cale,
Un ghiocel șăgalnic privind la ochii moi,
I-a dezmierdat sprințarul, dând focului văpăi
Să-și caute norocul oleacă mai la vale ...
Atât i-a trebuit, fecioarei în neștiință
Amăgitoare clipă, ispitelor dorință!

Căci singură-ntre păsări și briză de coral,
Răbdând cu sârg fiorul de foc năpăstuit,
S-a-nverșunat pe sine, pe anii triști și grei
Ce i-au turnat mijlocul, inel neprețuit ...
A părăsit căsuța cu două sălci pletoase,
Spre a-și urma mirajul ispitei vapoaze.

Trecea desculță Lia, peste mălini, în noapte,
Spre alte țărături - vis, cu alte rosturi, maluri,
Sub cerul așezat, cu stelele fundaluri,
Fiindu-i călăuză, spre zări îndepărtate ...
Așa trecut-au anii, în patimă de gânduri,
Poteca sa cu flori o îmbia pe rânduri.

Și alerga voioasă pe drumul ei fuior,
Când de nisip veșmânt să aibă somn puțin,
Cu forțe noi să plece spre alt tărâm străin
De-amor chemând-o nurii, c-un foc mistuitor ...
O amăgea apusul și o striga să vină,
Știind boala-i din suflet și inima-venină!

Zburau în juru-i roată și-o însoțeau nebune
Cu-o mare voioșie, bondari, mierle, lăstuni,
Iar liliiecii-n noapte o întrebau miruni:
- Spre ce-o îndreaptă calea și cui ea se supune?
Fără a ști, vezi bine, aprinsa ei durere
Spre curtea-nsingurări-n iubire și tăcere ...

- Cine-i ascuns aici în lăstărișul veșted?
Aproape, lângă dânsa, un cavaler stingher,
Lucind cu-a sa armură pe brațele-i de fier,
A-nspăimântat copila, din brâu și până-n creștet!
De-a focului văpaie și-a dulcezimei buze,
S-a moleșit fecioara ascunsă după frunze ...

Și tremura, sărmana, căci nu știa, în fine,
De ochii cei hipnotici, albaștri, visători,
Nici - aura lumină ce-n armonii culori
Îi ascundeau răgazul clipitei de iubire:
- Stăpân al meu, miraj, tu de pe altă lume
- Îmi amăgești pornirea și vrei a mă supune!

Să fiu iubită-n taină, fără a-ți fi soție,
N-am să rostesc blestemul trădării prin cuvânt,
O inimă de gheață în sloiuri neputând
Iubi fără prihană o frumusețe vie...
Și se topea Ileana de-a ochilor văpaie,
Simțind cum din' lăuntru încet, încet se-nmoaie.

- Vino, frumoasă ființă, născută-n vâl de apă,
Alătura de nuferi și salcie de râu,
Îți simt căldura ie, cu-ncingători la brâu
Iar buzele-mi de-s reci, cu sete tu le-adapă ...
Aș vrea să porți toiagul castelului de gheață
Din lumea mea de vise abstracte, dă-le viață!

Și las-a ta dogoare să îmi devore trupul,
Căldura pământeană, bătrână, viscerală,
Voi lepăda eterul și mândra mea icoană
Pe dragostea nebună ce s-a-nfrățit cu lutul ...
Încalecă, deci, murgul și mergi fără de grabă
Vă voi ajunge după plecarea ta de nalbă.

Zis și făcut, iar calul porni turbat în noapte,
Într-un galop sălbatic, prin nori ca de mărgean,
Călcând pe frunți de valuri, zăpezilor troian,
Spre alba-mpărăție de ceruri înghețate.
Nu mai simțea fecioara nimic, un vaier blând
O însoțea-ndărătnic prin șuierul de vânt.

* * * * *

Peste-ntristări și zbateri cu aripi de vântoase,
Cu inima-mpietrită în corzi abia vibrânde,
Petale-n joc de flori o atingeau plâpânde,
Să-i vindece durerea iubirii păcătoase ...
Nicio lumină vie, doar șuier discreta
Înviorau fecioara, între-ale sale plete.

Din orizontul candid prin albul dintre dealuri
Castelul refringent al iernilor astrale,
Îi deschidea lăuntru cu porți amăgitoare,
Să intre pământeanca și ale sale-aleanuri ....
Înfrigate astre, tremurătoare, mici,
Clipeau din întuneric în steblă de arnici.

- De ce nu-i prințu-n poartă, iar genele-mi se-nchid?
Eu în pădurea verde lăsatu-l-am să vină,
Din urmă să m-ajungă, cu-a sa mândră lumină,
Să mă iubească-n taină și să mi-l am iubit!
Era frumos precum un înger în visare,
Întruchipare-a zilei și-a nopții ... desfătare!

Acum mă văd străină, însingurată-n dorul
Ce mă așteaptă goală sub crivățul nebun,
Simt că-mi îngheață trupul, îmbolnăvit acum,
Transfigurat în apă de rouă precum norul.
Răceala îmi cuprinde, încet, inima, gândul,
Sunt ca o frunză moale ce-acoperă pământul ...
Iubitu-mi promisese la poartă un toiag,

Cu diademe flori, fior de vânt în gheață,
Doar pentru mine pus, să-l am peste viață
Simbol al tinereții și-al veșniciei neag.
Când ale mele doruri vor radia firave
Poate topi-vor gheața din sufletele grave!

A luat deșertăciunea și a lovit în poartă,
S-a dezghețat pământul, cupolele inerte,
Dezvelitorul voal a scos pe îndelete
Din vrajă tot castelul învăluit cu apă ...
Așa s-au trezit zorii pe marmore funebre
Și-au înviat culoarea din treptele, vertebre.

Zefirul primăverii a tras cu-a sa mânășă
Prin adierea-i blândă fuiorul genelor,
Topind albastrul iris din graiul buzelor
Pe măiestrita pânză, cu a picturii tușă ...
Și-a dat culoare rece, pustie și săracă,
Saloanelor croite, în pedestal de piatră.

În încăperi secrete scânceau îngrămădite
Miracolele iernii, cristale emergente,
Ca sulite ce morții-n porniri incoerente
Înlănțuiau lumina, cu raze ostenite.
Clarul - obscur, concentric, tremurător arzând
Din torța nemuririi, prin simplu și profund.
Și se ruga fecioara de sub cupola bolții,
Regină-ntre arcade pe-al vânturilor cântec,
Căci nu știa de rodul purtat în al său pântec,
Fără păcat iubirii născută-n calea morții..
Tot ce-și dorise dânsa poftind din idealuri,
Aveau alte-nțelesuri și alte arealuri ...

Castelul e o lume închisă și străină,
O bântuie-așteptarea din greaua încercare,
Nu a dorit palate și nici mărgăritare,
Vroia doar două lucruri : iubire și lumină!
Va aștepta zadarnic cu firea-i răbdătoare,
Întoarcerea iubirii, prin licăriri de soare.

Dorind să zboare liber pe-o adiere blândă
La nuferii din baltă, la gardul cu uluci,
La casa din grădina livezii dintre nuci,
- Prea bunule toiag, fă-mi gândul meu izbândă!
Așa a spus Ileana și dintr-odată cerul,
S-a aplecat spre dânsa, redefinind eterul...

Și-n locul ființei-om, din neant se îngenună
O pasăre curată-n penajul dantelat,
Ce aripa-ntinzându-și pe vântu-nnourat
În adieri de zbateri plutește în lumină.
Chemată de salcâmi coborâtori spre ape,
Alătura de sălcii și păsările toate.

Așa i-a fost destinul, din tânără fecioară,
Să se prefacă-n floare, apoi tristă iubire,
Au blestemat-o norii ca din curată fire
În lebadă să-i cânte a inimii vioară...
Cu purpura veșmânt și penele mătăsurii,
Va fi regina apei, prințesă peste păsări!

* * * * *

A fost cu multă vreme de împlinirea noastră,
Pe-aceleași locuri simple, cu schimbătoare fețe,
În anii când bunicii-și spuneau a lor poveste,
Desăvârșind minunea, în ziua și speranță.
S-au dus încet pe valuri și apele și anii,
La fel cum se perindă, în adieri, castanii.

PREZENTARE DE MODĂ

Orgi de lumini
Scena-i balanță,
Culisele-n murmur
Ridică cortina
Cu nonșalanță..

Alese cu grijă
Din baldachine,
Dame silfide
Au aere demne
De manechine.

Domni arătoși
Tipare pe tors,
Cu grijă-și duc
Pașii, în mersul
Sinuos.

Se schimbă ținute
Mereu vaporeoase,
Trupuri-modele
Chinuie simțuri în
Doamne sclifoase.

Țara-i o pânză
Când oratorii
Taie cuvântul
Limbii române
Precum croitorii ...

ALTARE DE LUT

(sau viața pre moarte călcând)

Venim de nicăerea
Poate din absolut,
Prin infinite forme
Sculptate-n lut.

Indiferent de unghiul
Privirilor firești,
Noi vom vedea în lucruri
Doar chipuri omenești.

Sofisticat tiparul
Prins de măsurătoare,
În spații fragmentate
Dar asemănătoare ...

Călcăm pe lut netrebnici
Strivind sub talpa noastră,
Colbul mirun de îngeri
Ce-așteaptă să renască...

Cad picuri albi din nouri
Pe trupul nostru crud,
Ce timpu-l plămădește
Și-l reînvie ud.

Ne regăsim în frunze,
În coajă de arțar,
Lutul ne e făptură,
Iubire și altar ...

* * * * *

Chiar dacă n-avem cale
Într-un 'ceput cuvânt,
Speranță-i rugăciunea
În templul-lut.

ȘI DACĂ!

Și dacă pică frunza
Cu aripa sa pală
Și dacă dintre stele
Cad brumele acide,

În goliciunea viei
Și-n murele albide
De neculesul pângă,
Putem spune că-i toamnă ?

Iar dacă nepăsarea
Ce gândul meu îndeamnă,
Pe-a vântului vacanțe
Cu pofte estivale,

A pus zălog demenței
Spre-a nu primi dojană
În cuget și-n simțire,
Putem spune că-i toamnă ?

A FI ÎNTR-O STEA CĂZĂTOARE

Nu vreau să știu
Ce înseamnă viața
Prinsă în adâncuri...
Flăcările abisului
Mi-ar topi
Încetul cu încetul
Gândurile
Prăbușite în
Propria-mi
Neputință.

Nu vreau să fiu
Martorul arestat
Într-o stea
Căzătoare.Lumina
Mi-ar fi candela
Ce va încerca
Să țină în viață
Ultimile resturi
Dintr-o inimă
Arsă.

Nu. Nimeni
Nu poate trăi
Într-o stea căzătoare...
Eul substanță
Rupt în bucăți
Și fript în cenușa
Zilelor,
Va fi plămada
Ce va încerca mereu
Să renască.

* * * * *

Uneori mă întreb:
- Ce s-ar face lumea
Dacă ar trăi într-o stea
Căzătoare ?!

IZVORUL FECIOARĂ

Sub mândra ie albă
Ascunzi a zilei salbă
De mere roșii, coapte,
Cu pofte-ngândurate,
Din sufletu-ți fior
În apa de izvor!

Ce vine din oceanul
Trecutului aleanul,
Să mângâie uscatul
De la un mal la altul,
Cu valuri de iubire
Din unda cea subțire,

Căci dragostea ne cheamă
La un sărut ne-ndeamă.,
- Cunună-n ziuă, Soare,
Ce îmi vei spune, oare,
Când am să-i cer cu dor
O gură de izvor ?

* * * * *

Fântână nesecată
Din zestrea ta curată,
Aruncă în izvoare
Cristalul buzei, floare!

DRUM CU ȚIGANI

Vagoanele-s pline, țigani coboară,
Alții se urcă-n tumult izbitor,
Gesturi obscene, glasuri de-ocară,
Răsună peronul cu vorbele
Lor.

Graiul e straniu-n vocale cuvinte,
Silabe legate-n armonice pline,
Arpegii burlești ascunse-ntre cvinte
Pe știința-mi ce vrea un verb
Să decline.

Alături, pe-o bancă, suspin-o chivuță,
Căci soțul o lasă la drum fără rost,
În brațe-o copilă soioasă, desculță,
Umil îmbrăcată, stă speriată și
Cat-adăpost.

Țiganul său șmecher, băiat de oraș,
Mustață cărbune în rânjet și-n glas,
Dă dezlegare plecării, fără deranj,
Știind că iubește o altă chivuță-n
Pripas.

Gara-i taraful venit la tocmeală,
Țambal și vioară, cobză bătrână,
Strune lucinde cu oboseală
Îmi spun de o nuntă cântată pe-o mică
Arvună.

Trubaduri inocenți cu fețe plouate
Dau farmec în noapte drumului meu,
Geamuri oglindă și chipuri sculptate
În negru cărbune pe licuri de
Seu

Întreg coridorul se umple burlesc
De pânza în cute-a cămășii-nflorată,
Lucește pe trupul de pașă turcesc
C-un ifos nativ, averea sa,
Toată.

Vagoanele-s goale, țigani coboară
La primul semnal iscat din peron,
Vorba-mi crispată în gând se bifurcă-n
Cuvântul țigan, ce singur declară că-i ...
Rom!

DOR SPRE ZIUĂ

Boii i-am lăsat de-aseară
Să se odihnească-n șatră,
Diz' de noapte întorc carul
Să îl ung c-un strop de apă.

Mi s-a-nțelenit ogorul
În întârziata toamnă,
Fieru-i ruginit sub streășini,
Îns-acum îl trag de coarnă.

Înjug boii despre ziuă,
Plugul meu scârțâie mut,
Zorii dau răcoare blândă
Brazdei aburinde-n lut.

Pun jos cușma și cămașa
Încălzită, transpirată,
Gându-mi fugе la nevastă
Și la chipul ei de fată ...

OSIRIS

Mai lasă-mă o clipă, prea bunule Osiris,
În lacoma ispită a privirii tale tandre,
Ce-mi colorează geana și zâmbetul de iris
Pe trupu-mi piramidă, cu coridoare nade.

Când lege-a înviat din treptele cuvânt
Pe leagăne destine ce morții însenină,
O lume ireală se naște din pământ
Iar zeul Sfinx devine idol în zi și tină.

Dorea iubire Isis în marea sa tiradă,
Pământ vroia, nu ceruri ascunse după moarte,
Îți împletea din vise o lungă pânză albă
Cu firul nemuririi, țesut în ziuă-noapte

Din lupta cu pustiul, călcând deșertăciunea
Nilul împinge barca celest amfitrion,
Tu dintre constelații alegi pentru noi una,
Născută-n piramide, spre nordul Orion!...

* * * * *

Nici Geb nici Nut
Nu și-au dorit,
Să treci prin univers,
Nefericit.

ADAMUL SĂMÂNȚĂ

La marginea lumii
Coruri de îngerii
Și viață în fașă
Bate-n răstimpuri,
Gândul luminii
Firi-omenești,
Caută cerul
Cu razele-i licuri.

Conversia trudei
Cenușii fluide,
E zbucium de stele
Ardent explozive,
Graviticul roată
Stoarce abisul
În lacrimi de aștri,
Brizante și ude!

Irumpe din haos
Izvorul de viață,
Nori uriași
Fug în spirale,
Câmpul nucleic
E începutul
Concept al
Luminii, cărare.

Timpul învârte
Planete și stele,
Parabola lumii
Prinsă-n cuvânt,
Suliți de foc
Din țarcul genunii
Brăzdează eteru-n
Nimic, luminând ...

La marginea mării
În clocot de ape
Crește timidă
Întâia ființă,
Pământu-i plămada
Iar cerul aproape,
Cu voal învelește
Adamul sămânță!

La marginea lumii
În pală de vânturi,
Germeni de îngeri
Cu simțuri umane,
Lumea e casa
Din dragostea Evei,
Zilele-n noapte-s ...
Diametrale.

* * * * *

Dor de-nceputuri
Valuri crescânde,
Omul Adam,
Steaua-și aprinde ...

SĂRUTUL

Te văd des pe la fântână,
Mi-e necaz, nu-ți aud pasul,
Luna-mi spune că și mâine
Vei veni să-ți umpli vasul.

Nu m-am înșelat, copilă,
Pe-ai tăi umeri un ulcior,
Semn îmi face să îl umplu
Cu al inimii fior!

Îți văd zâmbetul pe buze
În mișcarea roții-ncete,
Iar nectarul din fântână-mi
Aprinde dogoarea-n sete.

Ai venit până la poartă,
Te-am strigat și te-ai oprit ...
Gura mea vroia dulceața
Fructului de sân dorit,

Aș fi vrut o sărutare,
Ochii mari, buzele moi,
Am privit către fântână
Eram singuri, amândoi ...

Prin grădină juca vântul
Hora frunzelor răzlețe,
Gustul crud al ierbii ude
Must de inimi îndrăznețe,

Părul castaniu în floare
Sta să-ți cadă de pe frunte,
Mi-ai răspuns de parcă vântul
Te-a strigat, să te sărute!

Spre amiază aveam treabă
Printre pomii din grădină,.
Tu din nou ulciorul magic
Îl purtai către fântână :

M-ai văzut, cu-o tresărire
Pasul tău ar merge-n grabă,
Însă, n-ar dori s-alerge
Nici să stea, fără de treabă ...

Ce să fac, să vin la tine,
Să-ți pun apă în ulcior ?
Dacă ochii-ți dau a spune
Plânsul inimii fior,

Mi-ar fi de ajuns și numai
Temătoarea noastră ființă
Se va-nlănțui-n cuvinte
Și-un sărut, de-i cu puțință!

Azi așa și mâine iară,
Drumul tău are un dar,
Peste-a mea necuviință
Azi mă ud, mâine-i zadar ...

x

Iar fântâna, -l nostru paznic,
Zbor spre stele-i cu sărutul,
Dragostei ce-n noi îngână,
Vântul-cântec, dorul-gândul!

MARȚIALĂ

Ziua se stinge lin între dealuri
Câmpul coboară-n căruțe,
Satul se umple de larmă,
Larmă de umbre desculțe.

Nori cenușii trec poarta tăcerii,
Acoperă luna ascunsă-n izvoare,
Lamp-așternut prinde lumina
Fitulului seu, în picuri de soare.

Teiul-pădure aruncă spre sate
Miresme de floare în luna de mai,
Cupluri iubite uită la porți,
Lanțuri strânsoare de poftă și grai.

Ziua se stinge lin între dealuri
Nori cenușii trec poarta tăcerii,
Teiul - pădure aruncă spre sate
Flori de iubire, miresme plăcerii ....

Noaptea-i incită și-i jucăușă,
Stelele și nori, ... ard după ușă ... ?

CEASUL VIEȚII

Prea supusa vremii slugă
Orologiul bate rar,
Întorcând cu grijă fila
Zilelor din calendar.

Și cum roțile învârt
Limba măturând cadranul,
Viața-n urmă rămânând,
Încheiată ca și anul!

Iar în timpul scurs aiurea
Ce ușor îl dăm în van
Zile trec, pierdut e sensul,
... jumătate-s pe divan,

Prea supusa vremii slugă
Orologiul bate rar,
Dezmoțind secunda - clipă-n
Timp pe undele de har,

Și cum zilele se duc,
Va rămâne doar orarul
Fusului de arc întors
Cu al inimii, limanul ...

VIBRATTO

Am rugat frumos chitara
Să cânte de ziua mea,
Zâmbitoare mi-a spus prețul:
- Si, mi, la, re, sol, do, fa!

Precum gamele majore
Căzute la învoială,
Am sperat într-o-armonie,
Fără a da socoteală ...!

Am strâns struna, am luat pana
Trupul buclă vrând s-ating,
Iar cu degetele-mi taste
Întreg griful să cuprind.

Seara dragostea nebună
Și-a pus cheia lângă clanță,
Dormitorul devenind
Cameră de rezonanță!

Încântată,... s-a supus,
Unduindu-se-n plăcere,
Mulțumită cu tempoul
Ritm, acordurilor mele

Iar în culmea disperării,
Fiindu-mi fals diapazonul,
De pe gura-i mijlocită
Am ciupit, c-un deget, tonul ...

Rușinată și-a pus husa
Fără corzi a doua zi,
Returnând sfioasă plata :
Fa, do, sol, re, la, mi, si ! ...

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

Trecut-au anii ...
Ochi-mi sunt vii,
Lumea e prinsă-ntr-un joc,
De copii ...

Să fie-o duzină sau, poate mai mulți
Fac roată și ghem din țipătul lor,
Numesc la-nvoială doi ochi mai mărunți
Orbici-Bâzăilă e-n mijloc, iar jocul e chior ...

Îl lasă pe stradă cu mâna la față
Și-aleargă nebunii ca frunza în vânt,
Își scuipe necazul, dispar într-o ceață
Iar până la zece se-ascund ... în pământ!

E groaznic să-i cauți ori să-i găsești
În liniștea străzii și-al ei orient,
Prin tufe, ciulite urechi greu zărești
Doar Piciul îi vede c-un simț vigilent!

Glasuri și schije, demoni în stradă
Zbiară în goană tembelă pe drum,
Chipuri și umbre la punctul-zăbavă
Neprinsul câștigă, ... iar jocu-i nebun!

Trecut-au anii ...
Mintea-mi trudesce,
Un vis este jocul din gândul
... copilăresc!

AȘA FRUMOASĂ

Te vreau așa frumoasă, privirea mi-e păgână,
Iscoditoare suliți din crengile virgine,
Te caută acasă, te caută pe uliți
Chiar soarele dorind să vină azi la tine.

La pomul lăudat păcatului cu miere
Sau cu-a dulceții buze-n tremurătoare cruci,
Nu voi sări pârleazul înțepătoare-i furci
Să-mi facă mie cina din taină–n înviere!

Nu te uita grăbită la frunzele din cale
Cu dorul presărat potecii-nfumurată,
Nu aștepta să pierzi a frumuseții toată
Podoaba tinereții, neprețuită-n vale ...

Gânduri netălmăcite din vorbele iubite,
Îmi fac ziua frumoasă, iar fericita casă
Rămâne sub umbrarul pădurii ... înfrunzite!

STEAUA

Deasupra lumii văd o stea;
De mic copil o urmăresc
Pare timidă și doresc
S-o am la casa mea!

O voi pune la fereastră
Printre florile din glastră
Aur, diamant, petale,
Strop de lacrimă și soare

Dimineață, ziua, noapte,
Un izvor de sănătate,
În pervazul poloboc,
Revărsare, de noroc ...

Deasupra lumii văd o stea;
De mic copil o urmăresc
Și mă-ndoiesc
Să fie Steaua mea!...

ECHINOCTIU

Ziua, soluția
Din ecuație,
Pe treptele timpului
E doar filiație.

Noaptea, drept
Cale, în rezultat
Face egalul
Incontestat.

Prinsă-n cuvinte
Udă, uscată,
Vremea ne minte
Degenerată.

Iarna și vara
Femeie și soțiu,
Pun de-așterternut
La echinocțiu.

Din primăvară
Anul floral
Toamna-l întoarce
În calendar.

Dusul, întorsul,
Realul, abstract
Timpul în fine, ne este
Echilibrat.

CARTEA

Se spune că-i hrană, dor și chemare,
Fereastră în ziduri, zbor spre lumină,
Arcadă pe timp, templu-n cuvinte,
- Să credem că vorba ne ține de foame?

Vom lua în de-a dreptul veridicitatea
Scrisă-ntre rânduri cu negrul-obscur,
Fără a cerne prin filtrul simțirii
Frumosul – urâtul, impurul de pur?

Ce interese subjugă conștiințe,
Ce interese dau lumea la-ntors?
Lipsa cultură, adânc germinează-n
Prost-scrisul habotnic, urât și scabros!

Alege cu grijă bobul-cuvânt
Și du-l la urzeală, să-l pui în darac,
Mintea vicleană nu dă socoteală
Sfidând prostănacul și omul sărac.

Cartea e spada, e scutul și lancea,
Întreg arsenalul cărat la tipar,
E gândul lumină spre cititorul
Din capăt tunel, al lumii zadar ...

Fereastră în ziduri, arcadă pe timpuri
Zbor către stele, dor și pământ,
Carte frumoasă, Tu, ești cărămida
Poporului meu, zidit prin cuvânt!

FĂRĂ SPERANȚE

A crezut că-i va ajunge
Grâul pâ'n la primăvară,
În săraca sa avere-s
Buruieni și curte goală.

Nu a fost iubit de rude
Încă de când s-a născut,
L-au uitat și la-mpărțeala
Lăcomiei, de-nceput.

Ar fi fost băiat de treabă
Vrednic și cu minte multă,
Sprijin peste a lui neamuri
Om cinstit și bun de muncă,

L-au gonit ca pe-un netrebnic
Și să plece de îndată ...,
Ochii nu mai au sclipirea
Limpezimii de-altă dată!

A găsit o vechitură
Cu șopronul spart în curte,
Printre țigle-i bate vântul
În rafale reci și scurte...

Pustea casei îl omoară
Dorul grija o petrece,
La fereastra dinspre stradă
Lumea-l vede, lume trece ...

* * * * *

Somnambul în miezul nopții
La steaua singurătății...!

DREPTUL UMAN

Am dreptul să trăiesc
Curat și să fiu om!
Am dreptul să fiu sincer,
Servil în umilință,
Căci de pe tronul firii
Greșeala neiertată
Își va croi cărarea
Piepțiș, în necuviință.

Și nu voi cere lumii
Răsplată peste timpul
Neiertător în cuget
Dar drept judecător,
Nu-mi vărs lacrima cupă
Ascunsă-ntre cuvinte
Cu legea îndreptată
Spre mine, iertător ...!

Nu vreau nimic din cele
Ce par a mi se cade,
Din zisa Carte scrisă,
Că sunt nedreptățit
Și alți la fel ca mine
Cunosc doar evidența
Stării de fapt și locul
Escrocului cinstit...

* * * * *

Prin judecata Curții
Decizia întorn,
Zbierând prin tribunale:
- Am dreptul să fiu om!

TIMPUL – POET

La trecerea în neființă a poetului
Adrian Păunescu

Greu trece Timpul, clipa mă doare
Bolnăvicioasă și-apăsătoare,

Ziua-secundă ritmic vibrează
Rupe-ntreg spațiul și fărâmițează;

Fibra de carne-mi reîpletește
Și-n gură cuvântul îmi potrivește,

Trecutele drame sunt rugi purgatorii
La moarte, Tribune, îți vin pețitorii.

Versuri profetice scrise-n albume
Din negrul sicriu, curg peste lume,

Suferi de țară și vrei alinare
Moartea-ți destin ne e vindecare.

Timpul, Poete, mare Maestru,
Are și-un leac cu numele: - 'Escu..!

ÎNGERII NOPTII

Îngeri de noapte,
Făclii divine,
Aripi lumini pe vitralii
Și copertine;

Gânduri și vise,
Vise deșarte,
Ziua-i corola de îngeri,
Îngeri de noapte;

Cuvântul e vorbă
Vorbele-s fapte,
Domnul grăiește prin îngeri,
Îngeri de noapte;

Stelele-s ochii,
Ochi-s aproape,
Domnul e ziuă prin îngeri,
Îngeri de noapte;

Prins în biserici
De Sfânta Lumină,
Sufletul - cruce de înger
Stă și se-nchină!

P. S.

Simt viață în negura timpului
Și-n nepătruns,
Iubirea din lutul pământului,
Ce m-a supus!

„În fiecare zi avem datoria să mulțumim
bunului Dumnezeu, pentru faptul
că ne ține în viață, ne dă sănătate
și cu străduința noastră, înțelepciune!“

Iubite cititorule,

**îți mulțumesc pentru osteneala și timpul acordat lecturării acestui
 volum, rămânându-ți profund îndatorat.**

DUMITRU DĂNILĂ

ISBN 978-973-0-89480-0